GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

Trenta anys de victimisme.

Opinió | 16/07/2010 | 12:26

Portem uns dies assistint a un espectacle vergonyós.

D'ençà que es va fer pública la Sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, portem uns dies assistint a un espectacle vergonyós. Des de que es va conèixer la Decisió, aquells partits als que no els hi agrada el resultat han tornat a posar en cartell una obra de teatre a la que ja ens ténen acostumats: Han tornat al seu estat de victimisme permanent.

Així doncs, el passat dissabte dia 10, el PSC, CiU, ERC i ICV-EUiA, així com entitats – algunes de les quals estàn subvencionades a tal nivell que podríen perfectament considerar-se extensions dels partits en qüestió – van organitzar un gran acte d'autoconvenciment, sota el lema “Som una nació. Nosaltres decidim”.

Però aquest lema, a l'igual que els objectius per als que es va convocar la manifestació, cau en el mateix error que porten temps cometent les entitats convocants: Es vol donar la imatge de que estem “oprimits”, quan el problema real no és que no puguem decidir, si no que alguns no estan contents amb el que es va decidir al seu moment, l'any 1978, i amb el que hem anat decidint des de llavors cada quatre anys, tant a nivell autonòmic com estatal.

El problema que realment ténen alguns és el de no saber païr un resultat que els hi és advers: Les votacions porten implícit que existeixin vàries posicions i que només es produïrà un dels resultats plantejats. Així funciona la democràcia i el sistema de votacions: uns guanyen, els altres perden, i tots paguem impostos.

Evidentment, tot aquell que no estigui a gust amb la decisió de la majoria pot tractar de canviar les coses, sempre que ho faci pels camins democràticaments establerts. I és aquest darrer punt el que no prenen en consideració aquells que el passat dia 10 es manifestaven a Barcelona: Defensar que Catalunya és una nació, un continent o una galàxia, si es vol, és legítim, sempre i quan es faci posant totes les cartes sobre la taula i seguint les regles del joc que fixa l'Estat de Dret – d'entre les quals destaca la separació de poders, i per tant, el necessari respecte i acatament de les decisions judicials – sense les quals no és possible una veritable democràcia.

No obstant, els convocants de la manifestació del 10J són els que opten per intentar imposar el seu criteri a la resta, perque han vist que el seu missatge no convenç a les urnes i perque es creuen portadors de la veritat absoluta. És per això que distingueixen entre catalans “bons” i “dolents”, segons si estàn o no d'acord amb ells. Són els que, esgotada la via de les urnes, opten pel victimisme i l'enrabiada permanents, buscant la tensió amb la resta d'Espanya per als seus propis interessos partidistes. I el pitjor de tot això és que pel camí han perdut de vista les que hauríen de ser les seves vertaderes proritats, que són aquelles que ens preocupen realment als catalans (atur, economía, seguretat,...).

Com ja he dit, em sembla totalment legítim que defensin un altre model d'Estat, però es defensi el que es defensi, s'ha de fer seguint les normes, respectant l'Estat de Dret i sense escenificacions estèrils. Al cap i a la fi, el victimisme i les enrabiades serveixen per cridar l'atenció, però no porten enlloc.

*David Liern. Candidat de C's al Parlament per Girona.

Autor: DAVID_L
DAVID_L

https://gironanoticies.com/noticia/16166-trenta-anys-de-victimisme.htm